

Del trencat finestral lo fons encara
Dibuixa ombrivol ton ayrós contorn.
Y l' accent de ta veu vibranta y clara
Amoretas escampa á mon entorn.

Aquí un tros del lllindar hont nos asséyam
De retorn d' eixos camps pél maig florits,
Mentre 'ls vehíns espiá á llur porta véyan
Nostra felicitat engelosits.

En la deserta llar, munt de calsobres
Ompla l' espay dels flamejants tions,
A l' hivern vida y goig d' orfes y pobres
Que pagavan ta almoyna ab oracions.

Péls esbatechs del cor la pensa guiada,
Vers un racó fa via d' esta nau,
De santas emocions arca sellada
Que embauman mon esprit ab perfum suau.

¿Per qué devant d' eix niu d' afeccions tendras
No' us heu calmat, rencors que 'l crim nodreix?
¡Lo bres de nostres fills també es fet cendras,
Y en ton mortuori llit, l' ortiga hi creix!

¡Oh, llágrimas del cor! á doll brolláu-ne
Fins escaldar mos ulls ab vostre ardor;
Ab onas de dolor purificáu-ne,
La cambra hont son esprit doná al Creador!

D' aquest espay per la buydor fumosa;
Revolar ta animeta un instant mir;
Castíssim bes en lo meu front ne posa
Y entristida remonta vers l' Empir.

¡Besada celestial! santa penyora
De nostra eterna unió en lo sí de Déu.....
¡Oh qui, d' est enderroch que 'l cor adora
Volar pugués, esposa, al costat teu!

Del branch del malmés niu, la trista auçella